

27.

URZICA

ANUL XXII •
15 IUNIE 1970 •
16 PAG. • 1,50 LEI

11

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

TOTUL PENTRU REFACERE, TOTUL PENTRU NORMALIZARE!

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Limba este o vioară din care scriitorul trebuie să scoată cele mai muzicale tonuri și acorduri.

● În literatură să nu exagerăm în nici un sens. Să păstrăm calea mijlocie, să ne gândim și la bietul cititor, căruia nu-i arde să-și piardă vremea descifrând șaradele noastre. Să nu-l prostim cu întrebuintarea unor termeni neobișnuiți — de cele mai multe ori improprii, sforăitori, pretențioși, inoportuni ca un parvenit.

● Ca și istoria, filologia este arta savantului, dublat de poet. Savantul stabilește originea și sensul strict al cuvintelor, iar poetul le desprinde magia. Fără legendă, istoria nu e decît statistică. Fără interpretare, filologia rămîne un simplu act de zărafie. Cuvintele au un suflet care trece dincolo de formula rece a dicționarilor.

● Limba n-o fac cărturarii. O face viața cu nevoile și graba ei. Limba latină a fost adoptată de atîtea popoare barbare, nu fiindcă au impus-o cuceritorii romani, dar pentru că e directă, concisă, plastică, sintetică, armonioasă, lapidară și leală.

● Nici o limbă nu e pură înainte de a fi murit.

● Cuvîntul pornește din toate unghiurile unei țări și trece prin capitală, care îl controlează și-i dă un certificat de liberă circulație, așa cum face orice inimă sănătoasă, cu singele întregului organism. Cheagurile otrăvesc.

● Limba românească a ajuns într-o fază de perfecție care exclude orice licență, chiar în poezie. Cine nu știe să-și mlădieze gîndul și ritmul, să le fuzioneze armonios, — cine nu este un tehnician desăvîrșit al verbului, să nu se exprime în versuri.

A. Poch

— Privește, Mario, ne-a fătat Joiana o primă de 500 de lei!...

Mihail Joldea

D-aia zic...

Dacă în jurul gîtului i-ai fi pus o legătură de tarhon, ai fi jurat că e un cap de miel la tavă. Stătea pe bancă în Cișmigiu și își muta bastonul dintr-o mîină în alta. Al doilea părea un mosor de pe care ața se desfășurase demult. Acesta n-avea baston fiindcă n-avea. Dispuneau amîndoi la un loc de vreo 150 de ani. Și dintr-o dată începură să discute cu aprindere...

— Domnule, după mine, viața are principii! Cum ar fi, par exemplu, principiul binelui și al răului. D-aia zic că oamenii sînt și buni și răi. Mata ce crezi?

— Eu cred că există și oameni care sînt așa și așa!

— Mă iartă, dar nu există oameni așa și așa! Există ori, ori! De ce au început oamenii să plece în Lună? Fiindcă sînt așa și așa? Nu! Fiindcă sînt, ori, ori! D-aia zic... lasă-i să plece. Eu, unul, nu mă opun! Toțuși mă-ntorc și zic! Călătorește, frate, unde poțtești, dar cunoaște-ți mai întii planeta pe care te-ai născut...

— Bag mîna în foc că toți care pleacă în Lună habar n-au unde vine... hai să zicem... Anina, na!

— Anina încă ar fi bine. Dar să vedem mai larg. Nici măcar mormîntul lui Napoleon! Nu mai zic de cascada Niagara sau Curtea de Argeș!

— Ca să faci ce în Lună? Să vezi că n-are aer? Mersi!

— Dumneata, domnule Costescu...

— Pardon! Costinescu.

— Scuzati. Deci și dumneata crezi că nu e aer pe Lună...

— Îmi pun capul dacă o fi măcar un gram!

— Atunci dacă nu-i aer pe Lună la ce ne ducem? Așa ca să ne aflăm în treabă? Ba nu zău?!

— D-aia zic! Hai să lăsăm Luna...

— S-o lăsăm.

— Să luăm, de pildă, roata! Știi că nimeni nu cunoaște numele celui care a descoperit-o?

— E posibil?

— Îți dai seama? Să nu cunoști tu, după atîta amar de ani, numele celui cu roata!

— Nu mă mai miră nimic! Parcă «găinăriile» nu vin de la găină? Și nu se mai formalizează nimeni.

— Asta-i altă poveste! Găinăria vine de la lucruri mărunte, care sînt clădite pe principiul «Noli me tangere». Dar n-au rezonanța cuvîntului «roată». Și atunci te-ntreb eu pe dumneata... ce ia naștere?

— Ce ia?

— Principiul.

— Ah, da. Că și uitasem.

— Vezi mata, dragă domnule, că ne cunoaștem doar de un ceas... oamenilor le place anomalia. Și

nici aici nu mă opun. Vorba aia: Vrei anomalie? Na anomalie! Dar una e o anomalie făcută cu bună știință, și alta e anomalia anomalie, așa ca să zicem că e!...

— Pardon că te-ntrepu. Să nu-ți uii vorba. Într-o zi făceam cîțiva pași pe unde era înainte vreme parlamentul, că acuma s-a mutat... să fi fost zece dimineața... da, zece era!

— Și?

— Și «ce»?

— Ziceai că ai făcut cîțiva pași...

— Mă rog! Dacă vrei, facem cîțiva pași.

— Da, dar nu printre tineretul ăsta depravat. Și noi am fost tineri, dar n-am fost...

— Nu. N-am fost. Noi cînd eram...

— Ce să mai vorbim? Dacă veneam cu un minut, nu cu zece... cu un minut mai tîrziu la masă, tata nu-mi mai dădea să mînînc. Și eram om de 38 de ani...

— Altă mentalitate. Altă educație! Ehe!

— Cînd zăream vîrfurile botinei unei doamne, roșeam! Și ce botine se făceau pe vremuri! Te rog să mă crezi! Acum, uită-le! Goale pușcă! Da' goale, nu așa! Mă uit la ele ore întregi și aștept, doar-doar s-o scandaliza cineva...

— Vezi? Asta e! Cineva-ul ăla ne trebuie. Dar nu e!

— Mă bate gîndul să scriu un memoriu...

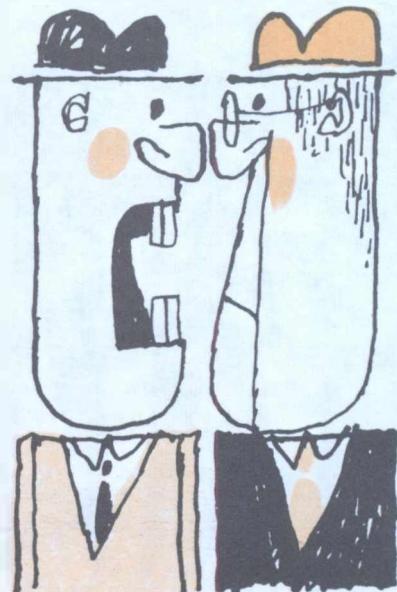
— Și pe mine mă bate! Și ce n-am pus! Spirt, alifie... degeaba! Bătătura e bătătură!

— Nu știu unde să-l depun.

— Ce?

— Memoriul.

— Aaa! La orice registratură. E

ORDIN de CHEMARE

*Vă chem să-nvingeți stihiile
Care ne jinduesc viețile și bogățiile,
Care vor să ne cufunde-n noroi
Cu tot ce-avem mai luminos în noi.*

*Cu apele lor tulburi și murdare
S-au îndreptat de la-nceput spre soare
Și, după ce l-au ferecat în nori,
Vin către noi acești cotropitori,
Stăpîni ai ploilor și vijeliilor,
Ucigași ai femeilor și copiilor,
Dărîmători încrîncenați de case
Ce lasă-n urmă doar ruini și oase.
Veniți prin beznă, ploaie și prin frig
Cu inimile voastre să ridicați un dig...
Nemaivăzut de 'nalt, un dig-colos...*

*Chemarea noastră însă-i de prisos
Căci toți, într-o voință ne-nteruptă,
Erau demult la postul lor de luptă.*

Mircea Pavelescu

Solidaritate

*Un cer despot cu suflul său polar
ne-a potopit cu ploi dezlănțuite,
ne-a îngropat sub recele-i cleștar
tot ce-am zidit cu brațe aurite.*

*Ne-a îngropat femei, prunci și bătrîni,
ne-a stîns vrăjmaș văpaia din furnale,
ne-a otrăvit și unda din fîntîni
iar dealuri vechi le-a prăvălit în cale.*

*Ai fi putut tu, inimă, să crezi
că riurile ce doineau sprînjare
vor îngropa și piine, și livezi,
și cîntecul din frunza viitoare?*

*Ai fi putut să crezi că în viltori
sînt apele ce le-am cîntat prin vreme
și le-am schimbat argintul în viori,
să ne îngroape marile poeme?*

*Nu ne plecăm în luptă, temerari
le înfruntăm cu forța încordată.
Tu, dig de piepturi, neînvins răsari
acolo unde țara îți arată!*

*Om lîngă om, așa ne știm în rînd,
să biruim stihiile și ceața
căci pentru fiecare palmă de pămînt
răspundem toți cu inima și viața!*

Nicolae Tăutu

O să rodească holda iarăși!

Ștefan Tita

obligată să înregistreze.

— Uite! O vezi? Se mai și apleacă.

— Dă-mi ochelarii, domnule!
Dumneata n-ai ochelari? Ce zici
de desmățul ăsta?

— E grozav ce picioare poate să
aibă! Mai mare rușinea. Și pe vre-
mea noastră aveau picioare...

— Eh! Dacă aș mai avea eu patru-
zeci de ani... ce scandal aș face!

— la te uită! După ce a stat aple-
cată intenționat acum pleacă! Fir-ar
să fie de ochelari că întotdeauna
nu știu în care buzunar i-am pus.

— Atunci pe mîine.

— Pe mîine, ce?

— N-am vorbit să mergem în
piață? Dacă pornim devreme, gă-
sim spanac proaspăt. Mata mă-
ninci spanac? Că eu mă scol la
cinci în fiecare zi...

— Nu, că are fier în stare lichidă.

— Ești copil! Înțeleg să-mi spui
că conține piuneze!

— Atunci mîine precis, la poștă...

— Care poștă?

— Știi ceva? Mai bine să ne ved-
dem azil!

— Acum?

— Acum.

— Tot aici?

— Păi eu zic, tot aici!

— Perfect. Atunci pe mîine.

Rodica Tott

PENTRU ACEI COPII

*Am adunat hăinuțele cu grijă:
veșminte călduroase —
cămăși, ciorapi, flanele,
un basc de școlăriță,
ghiozdanul cu bretele
și pătura stropită
cu cercuri mici și stele...*

*Tresar cînd le ating
de parcă le-aș întoarce
din nou fetei mele...*

*Ca un voinic ivit din basme
Tot ce e om s-a ridicat
Să-nfrunte zmeul blestemat
Cu solzi de ape, ca-n fantasme...*

*În dirza noastră încleștare
Cu valul greu pustiitor,
Din sufletul dogoritor
Zidim ne-nfrînte stăvilare!*

*Noi țării îi sintem tovarăși
Și-n clipa aspră i-am jurat:
Mai viu și mai îmbelșugat
O să rodească holda iarăși!*

*Și cărțile de școală
le-am adunat cu grijă
și în căldura mea
sfios le-am învelit:
și cartea de română,
și cartea cu probleme,
și toate ce se cer
la școală, negreșit...*

*Doar «Geografia» parcă
n-aș vrea să o
trimit...*

Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN «INSEMĂRILE ORALE» ALE
LUI COSTICUȚĂ

(Elatea: șase ani, merge pe cinci;
profesiunea: prost crescut)

● Cea mai grea limbă, e alfabetul. Și, cea mai ușoară, e cea pe care o scoți când îl înveți.

● Toată lumea spune că semăn leit cu tata. Și, el, mă face — toată ziua — timpit.

● Cea mai frumoasă viață este aia pe care o privești de la circa un metru înălțime personală.

● Cel mai frumos viitor, este să rămii de șase ani.

● Toate zmeele turcalete se înalță numai pină la sirmele de telegraf, ca să le încurce firele.

● Peste un an «mă dă la școală». Și, azi-noapte, am visat că unde se făcea c-am și rămas repetent.

● Nu-mi place să mă spăl pe dințiiăștia, că tot o să-mi crească alții.

● Nasturii de la pantaloni, se poartă în buzunarul hainei.

● Când nu-ți cumpără tata bretele, fă-ți praștie din «jartelele» mamei.

● Moș Gerilă? Un fel de «aiurea în brad» cu barba pusă. Și nu cred în el decât după ce îmi aduce... Iar restul, «ie» numai superstiții...

● Una, Sofica, de pe strada noastră, o știrbă de șase ani (deși minte că are cinci), face pe maică-sa. Umblă cu mini-jupe.

● Nu-mi plac «femeile» de vârsta mea. «le» prea mici.

Al. Bilciurescu

Trandafirul

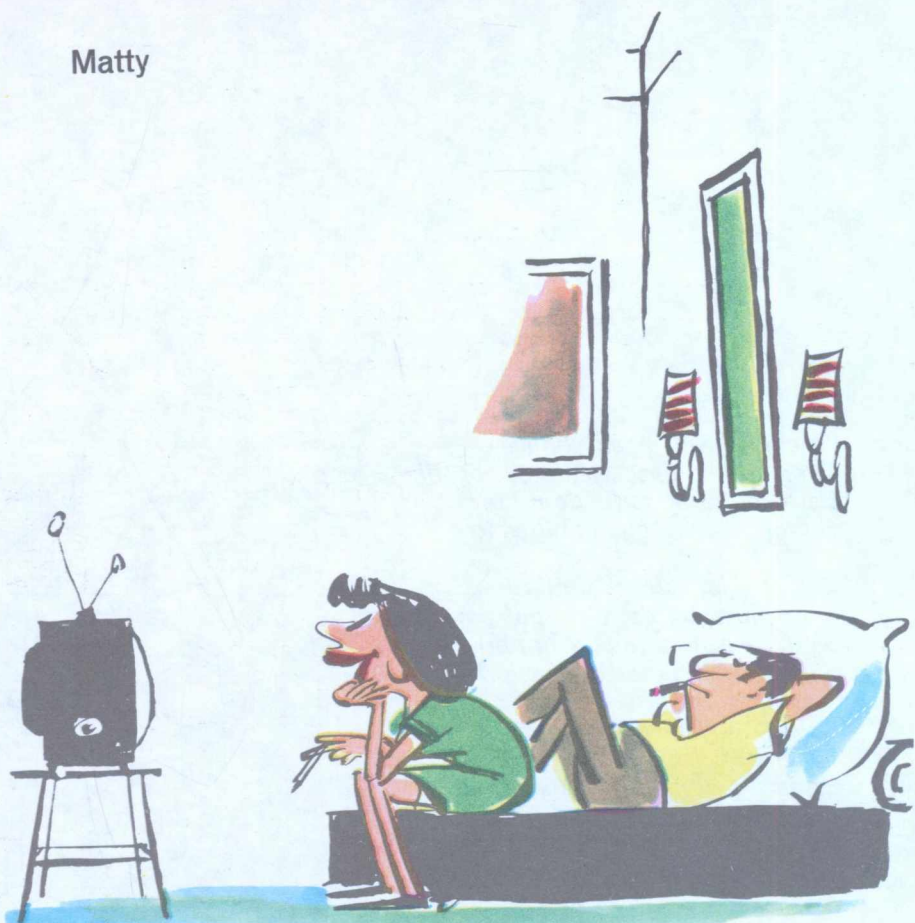
Sînt floarea sacră din antichitate
Pe care o iubită-n taină zeii,
Și-n soare port reflexele scintei
Din straiul meu cu multe nestemate.

Și faima mea ca fulgerul străbate
Athena, Roma, Cana Galileii,
Spre-a fi trofeul magic al femeii
Și leac prescris cîndva de Hipocrate.

La toți ce vor să-și schimbe-n bine viața,
Din sucul meu le-ofer oricînd dulceața,
Să capete sublime îndulcirii;

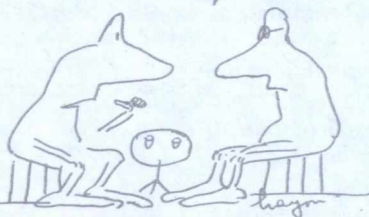
Iar pentru cei cu inima acrită
Ce-alungă vis, himeră sau ispită, —
Le dăruie doar oțet de trandafiri!

Matty

— Ai să mori un anonim!... Uite, Popescu cum a apărut la «Reflector» și doar nu e mai deștept decît tine!

VITE-TE PUTIN LA
ROȚILE MAȘINILOR DE CURSE:
NU ȚI SE PARE CIUDAT
CĂ NU LI S-A DAT ȘI LOR
O FORMĂ MAI
AERODINAMICĂ?

Dan Hayon

Mircea Pavelescu

Basmul cel adevărat

— Ce faci, mult prea stimate Făt-Frumos?
— Păi ce să fac? Dansez și cînt la cor.
— Și ce mai știi de zmeul fioros?
— Se-agită supărat, e dirijor!

— Ileana Cosinzeana?

— O pierdui;
Pe-aici sînt toate blonde și înalte
Prin fețele aceste drept să spui
N-o pot deosebi de celelalte.

— Dar Sfarmă Piatră?

— Tot neobosit,
Din pietre mari el face mărunțele,
Așa că de curînd a devenit
Brigadier la construit șosele.

Păcală și Tindală sînt actori
De scheciuri umoristice-n brigadă;
Cu glumele lor vechi, adeseori
Ajung chiar și la Teatrul de estradă

Și armăsarul mîncător de jar
Acum e slab sărmanul ca o scoabă;
Ocupă post de Pegas titular
Și toți poeții mi l-au pus la treabă.

— Dar pasărea măiastră?

— A plecat
C-un meșter faur, ager spiriduș,
Pe care l-a iubit și inspirat.
— Cum se numește?

— Constantin Brîncuși.

V. Timoc

MOMENT LITERAR

Hopa-Mitica!

Alexandru Dumitru, funcționa în calitate de președinte al Uniunii județene a cooperativelor de consum, sau, mai pe scurt, U.J.C.C.-Tulcea. În această calitate domnia-sa făcea turism în fondurile instituției, excursii care se soldau cu discrețe dar valoroase suveniruri.

Locuitorii deltei au o pasiune: pescuitul în Dunăre. Alexandru al nostru se contaminase de o pasiune asemănătoare, cu unele derogări, însă: tot pescuit, dar nu în Dunăre. În U.J.C.C. Președinte al unei Uniuni cooperatiste județene, este o funcție care produce destule bătăi de cap. Amicului nostru îi produce în primul rând bătăi de inimă.

Pe el nu l-au îmbolnăvit supărările, nici surmenajul, nici enervările. Nu. S-a dovedit un caz special. Pe amicului nostru l-a îmbolnăvit de inimă, cine credeți? Cuvîntul «dacă»! O să vi se pară curios, dar această banală conjuncție, aceste două silabe insipide «da-că», l-au adus pe Alexandru Dumitru în preajma electrocardiogramelor. Și e normal să se întimplă astfel, cînd noul virus, pătrunzînd în inima sa, sub forma unui «dacă», i-a sfredelit fără milă auriculele și ventriculele: «Dacă se află la centrală că?... Dacă se plînge cineva despre?... Dacă pică o anchetă în legătură cu?... Dacă mă trezesc cu o sancțiune fiindcă?...».

Mărturisii cinstit, oameni buni: se poate trăi în liniște cu un asemenea «dacă»?... Pe cuvînt de onoare că e preferabil un virus de gripă, decît unul de «dacă». Cel din urmă cine știe ce complicații aduce.

În primul rînd complicații în legătură cu abaterile și încălcările unor dispoziții legale, care au provocat pagube instituției.

Cardiacul nostru a omis, de pildă,

să deconteze niscaiva cheltuieli de deplasare, sau convorbirile telefonice interurbane în scopuri personale. De asemenea și drumurile efectuate cu «Volga» instituției în interese absolut private.

Aceste crize acute au fost depistate în urma unei electrocardiogramme, executate în fondurile Uniunii județene. S-a crezut, la un moment dat, că e vorba despre unele complicații de natură oftalmologică și s-a propus să i se facă un fund de ochi. Alții au opinat că e mai potrivit un fund de fond.

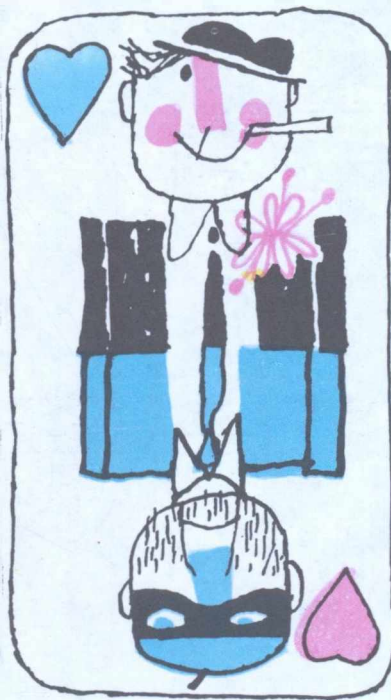
Obiectivele turistice ale domniei sale Alexandru Dumitru nu s-au limitat la acest perimetru. A mai dat o raită și prin diverse borderouri, modificînd în așa fel unele deconturi, încît să apară în chip de îngerăș. Îngerășul nostru însă a aprobat ca în incinta bufetului U.J.C.C.-ului să se consume, în timpul producției, băuturi alcoolice! Vă dați seama ce veselie pe capul anumitor slujitori ai U.J.C.C.-ului! Probabil că îngerășul-șef spera să audă replici de soiul acesta:

— Nea Matache, adu-mi de la bufet o litruță de țuică, și de la contabilitate o cinzeacă de borderouri!

— Nea Motolică, dau o fugă pînă la deprozit.

— Tovarășe Pălămidă, adu-mi o sticlucă de Murfatlar, că lucrez la evidente și, vorba ceea, «in vino veritas». Și vezi să fie un veritas infundat...

Dacă simpaticul Alexandru Dumitru în materie de cooperatie s-a ilustrat în primul rînd prin crize cardiace nedecontate, în calitatea sa de tată de familie îi stringem mina. Îi stringem mina cu regretul că nu i-am strîns-o din timp, împiedicîndu-l astfel să semneze numirea fiicei sale, Violeta, în funcția de planificatoare chiar în cadrul

Uniunii conduse de tatăl său. Din păcate, dragostea paternă n-a putut acoperi deficiențele profesionale ale copilului conducerii. În schimb, în materie de aroganță și de atitudine disprețuitoare față de colegi, Violeta tatei se descurca bine.

De altfel pe linie de promovare și avansare a unor cadre necorespunzătoare, domnia-sa Alexandru Dumitru a dovedit dexteritate.

Există un proverb, care a fost valabil pe tot întinsul imperiului roman: «Quod licet Jovis, non licet bovis». Alexandru Dumitru a replicat: «Cunosc proverbul, dar el nu este valabil și pentru U.J.C.C.-ul condus de mine, intrucit din investigațiile întreprinse de mine, reiese

că Uniunea județeană Tulcea nu făcea parte din imperiul roman».

Așa că preluînd zicala în mod creator, cardiacul nostru a contractat un împrumut frumușel de la cooperativa de credit, împrumuturile fiind strict interzise celorlalți salariați din subordinea sale. Tot din cauza unor crize cardiace, Jovis al nostru a uitat multă vreme să restituie banii...

Dar vai... Acel «dacă», acel micuț virus-conjuncție care l-a îmbolnăvit pe bietul nostru amic, a stîrnit și unele complicații grave, care, în termeni nemedicali, se numesc anchetă. S-a cercetat, s-a verificat, s-a constatat, s-a imputat, s-a sancționat.

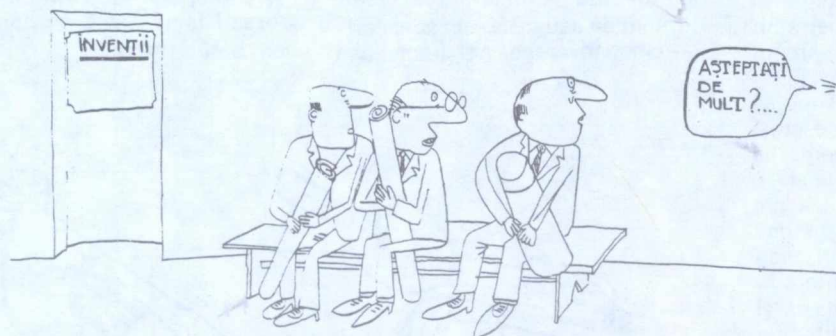
Și acum, dragi cititori, urmează lovitura! Un răspuns, care ne-a transformat din niște redactori sănătoși tun în niște epave cardiace!... Înghițiți, fraților, carbaxine, tonice, întăritoare pentru inimă, fiindcă intenționăm să vă împărțăm și dumneavoastră răspunsul forului superior. Ascultați-l. Ne comunică în scris «Centrocoop-ul că, în urma anchetei, s-a stabilit că Alexandru Dumitru a comis... a săvîrșit... s-a făcut vinovat de grave abateri... abuzuri... indisciplină... imputații 12 mii lei... și în concluzie: «Ținînd seama de abaterile constatate, tov. Alexandru Dumitru a fost destituit». Buun!... Adică nu-i bun, dar dacă omul a greșit, și-a primit răsplata.

Și acum urmează tahicardia!... Înghițiți carbaxinul pentru ca să aflați liniștiți ce urmează!

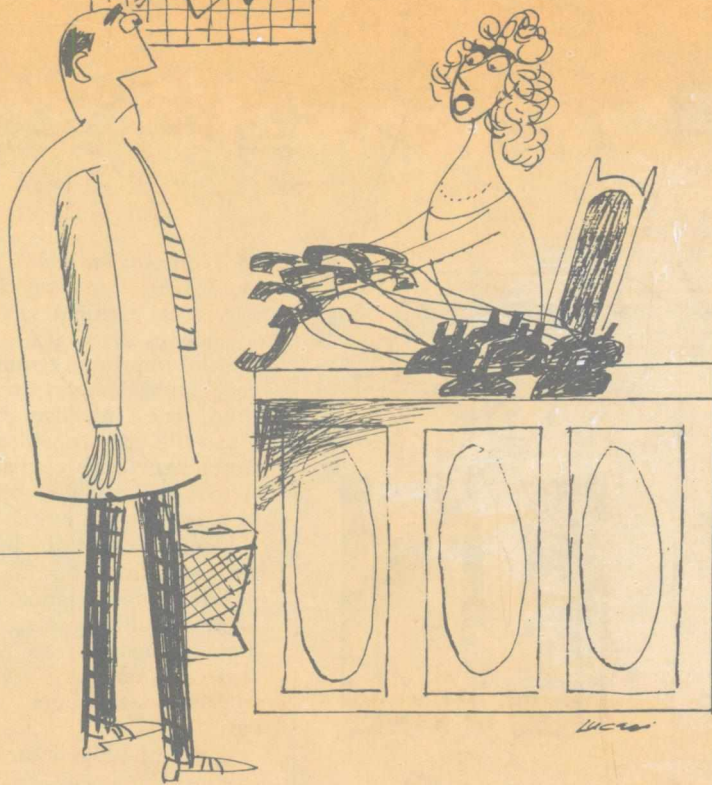
În continuarea adresei, ni se anunță dîrz, implacabil, principial, că tov. Alexandru Dumitru, după ce a fost destituit, a fost imediat sancționat în funcția de... director-adjunct! Unde? La Constanța!!! La Întreprinderea comercială a cooperatiei de consum! Înțelegeți?... Suflete de piatră!... Oameni fără inimă! După ce că l-au găsit în neregulă, după ce că l-au acuzat de abuzuri, după ce că omul e distrus fiindcă trebuie să restituie atîta bănet, mai pică și aceste ființe haine de la Centrocoop și-l ucid numindu-l director-adjunct. Și, ca să-l învețe minte, ca să-l distrugă iremediabil, îl iau pe bietul suferind și-l mută din Tulcea tocmai hăt, la Constanța, la Constanța pe care o părăsise nu demult.

În prezent, Alexandru Dumitru își mușcă degetele și suspină. Se gîndește cu părere de rău, că dacă ar fi comis mai multe abuzuri, mai multe acte de indisciplină, mai multe nereguli, cine știe, poate ar fi fost sancționat director plin!...

Timpul nu e încă pierdut. Mai există și dreptul la contestații. Dacă reușește să-i convingă de reala gravitate a abaterilor sale, poate că tovarășii centrocoopiști o să-i dea la cap, o să-l facă praf și pulbere pînă la nivel de director-general. În București!... Păi ce? Ne jucăm?... Să simtă că e sancționat!

Popa Valentin

— Vă caută soția dumneavoastră!

Portret în roz

Cumsecade om!
Inimă de frate, inimă de tată,
Pâine caldă, inger nu alta,
Să-l pui în ramă!...
Nu te supără niciodată
Cu vorba, cu fața
Sau cu darea de seamă...

Nu-ți stă în cale,
Nu-ți încurcă nici o socoteală,
E amabil, serviabil,
E dulce ca baclavaua,
Nu te-ar contrazice nici din greșeală,
Zefirul nu-i mai blînd decît el,
Nici catifeaua...

Nu te-așteaptă după colț,
Hoșește,
Să-ți dea c-un rețevei la căpășină;
Nu face el asta,
Doamne păzește!...

.....
...Pentru că nu i-a pus nimeni
Un rețevei în mină...

Aurel Felea

Concursuri

de Sadi Rudeanu

— Care va să zică, în județul dumneavoastră se desfășoară o intensă activitate culturală în rîndurile tineretului.

— Da, tovarășe dragă. Trebuie să recunosc, fără falsă modestie, că există în județul nostru o permanentă efervescentă în domeniul problemelor cultural-artistice și că avem rezultate frumoase...

— Puteți să-mi furnizați unele exemple?

— Sigur! De pildă inspirîndu-ne din concursurile «Cerbul de aur», «Steaua fără nume», «Concertul speranțelor» ale televiziunii sau din concursurile organizate în diverse județe, printre care amintesc «Ghiocelul de aur» (n-am reținut numele județului) și altele, am organizat și noi un concurs de muzică ușoară, dotat cu premii importante, la care s-au înscris peste două sute de tineri! Am alcătuit cîteva comisii de preselecție, am chemat și personalități marcante din Capitală și, timp de două săptămîni, am fost un fel de județ al muzicii!

— Cum este intitulat concursul?

— «Glasul județului!» Noi avem sarcina să descoperim toate vocile care trăiesc în județul nostru, să le creștem și să le cultivăm, ca să nu rămînem mai prejos decît alte județe în domeniul acesta al muzicii ușoare!

— Da, sigur! Și altceva ce ati mai făcut pe linie culturală?

— A, păi am întocmit un bogat plan de perspectivă! De exemplu, acum în vară am inițiat un concurs pe care l-am denumit «Fasolea de aur».

— E probabil un concurs pe teme legumicicole.

— Nu... Tot de muzică ușoară... Dar întrucît județul nostru dă o mare producție de fasole, am socotit că e bine să îmbinăm, știți...

— Înțeleg... Și iar s-au înscris?

— Sigur! Cinci sute de tineri...

— Iar ați făcut comisie, preselecție, ați angajat orchestre, ați chemat membri marcanți...

— Păi sigur... Pot să vă spun că pe asta, «Fasolea de aur», l-am organizat mai bine decît pe celălalt, mai ales că la acesta, al doilea, am ținut să atragem mai ales tineretul de la sate...

— Pe ogoare?

— Nu, frate, la concurs...

— Eu ziceam că acum, în toil muncilor agricole, chestia asta cu muzica ușoară...

— De ce, tovarășe? N-avem voie să avem și noi un Tom Jones al județului nostru? De unde știm că nu-l avem? Nu este sarcina noastră să-l descoperim?

— Sigur! Și riscăm ca, în loc să găsim fenomenul care să ne pună la pămînt cu «iubirea trebuie păzită cu săbii de-otfel și de ea și de el», o apucă, fiind nedescoperit, pe căi greșite, ajunge inginer și începe nenorocitul să facă poduri, sau devine chirurg și începe să taie ficati și rinichi, sau strungar ca să-și scoată ochii cu piese de înaltă precizie! Lăsăm să se piardă o voce! Crimă!

— Păi nu? Avem noi dreptul ăsta??

— N-avem, tovarășe, n-avem!

— Dumneata nu vezi cîte talente

a lansat «Steaua fără nume»?

— Să revenim! Altceva ce mai aveți în plan?

— Păi, pentru toamnă. Știți, noi sintem și o regiune viticolă. O să organizăm un concurs pentru tineret...

— Aha, îi antrenați la culesul viilor...

— Nu, frate, muzică ușoară! Și ca să fim în ton cu anotimpul și cu specificul județului l-am intitulat «Tulburelul tinereții!»

— Splendid! Și iar comisie, iar premii, iar membri marcanți... Costă ceva bani...

— Dar ce, nu merită? De ce să rămînem noi în urmă pe linia asta?

— Just! Vocile județului trebuie scoase la lumină!

— Exact! Nu ne lăsăm!

— Și probabil pentru la iarnă ați prevăzut un nou concurs de muzică ușoară! Concursul «Talente întroienite» sau «Glasul zăpezilor!»

— Stai, tovarășe, noi i-am găsit

un titlu mai sugestiv: «Fulgii de aur!»

— Fulgii? Păi ce, aveți și producție de păsări?

— Nu, frate, fulgii, adică fulgii de zăpadă! Nu e iarnă?

— Aha! Sigur! Care va să zică, sinteți asigurați pe o perioadă îndelungată!

— Dar la dumneavoastră, în județ, ce-ați făcut?

— Noi, de ce să te mint, stăm mai prost! S-a ridicat unul într-o ședință și a susținut că tineretul n-are numai voce, ci că are și alte talente — Și ce-i cu asta?

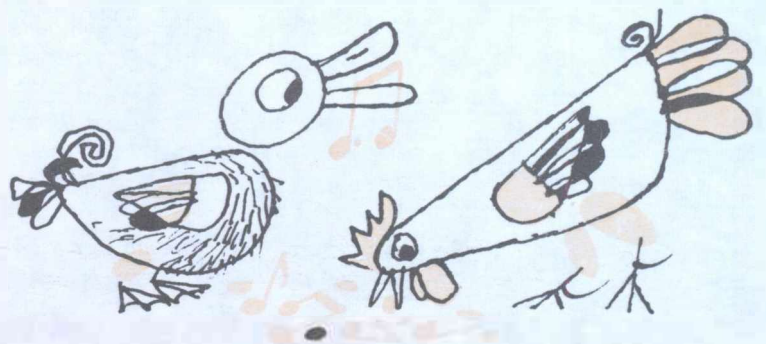
— A propus el să organizăm un concurs de «invenții», altul cîcă, să lansăm în rîndurile tineretului un concurs de lucru manual, la sate unul pentru cel mai frumos covor sau costum național confecționat de tineri. Numai de astea! La noi, Tom Jones o să moară nedescoperit...

— Poate n-aveți voci.

— Avem ceva voci... Dar uite că avem și dintr-astea care vorbesc în ședințe... Ne-au dat total peste cap cu muzica ușoară!

— Păi cum, frate, și la voi tinerii nu cîntă?

— Cîntă, dar uite că nu chiar toți! Ce să-i faci? Dacă ne bagă incu-iați bețe în roate!

PERFORAT SAU NU

MICRO-SCENETĂ DE: SIN ARION

Personaje: un controlor (I.T.B.); un taxator (idem); un pasager (putea fi și altul).

Acțiunea se «dezlănțuie» pe platforma din spate a unui autobuz ITB. Pe platforma din față nu e voie, că... fumează șoferul.

C: Biletele la control Vă rog... cu dumneata vorbesc.

P: Da... Imediat. Poftim biletul.

C: Ce-i asta?

P: Biletul.

C: Văd! De ce nu-i perforat?

P: Dar gaura asta ce-i?

C: E o gaură făcută cu... ei, cu ce e făcută, tovarășe? Știi? Mai lăsați-vă de astea.

P: Cred că e făcută cu un cui.

C: Taxatorii noștri perforază cu un perforator. E clar? (strigă). Așa-i domnișoară taxatoare?

T: Cu un creion.

C: Ai auzit? Cu un creion... Se mai întâmplă.

P: Ați văzut?

C: Ce să văd, domnule? Ai spus că biletul dumitale e perforat cu un cui.

P: Mă rog... cu un creion.

C: Dar ce crezi matală... noi ne jucăm aici, ori e laie, ori e bălaie?

P: Văd că e chimic... cu un creion chimic... Se vede aici pe bilet.

C: (strigă) Cu chimic, domnișoară taxatoare?

T: Cu Hartmuth negru.

C: Ai auzit? Unde-i cuiul?

P: Care?

C: Cuiul pe care l-ai folosit ilegal, găurindu-ți singur biletul.

P: (scos din sărite) Cum îndrăznești?

C: Așaaa? Te mai și zborșești. Scoate buletinul, ai să plătești o amendă să te sature.

P: Să vedem întâi și biletele celorlalți pasageri!

C: Au plecat. Sintem la capătul liniei.

P: Din cauza dumitale n-am coborît unde trebuia.

C: Să te inveți minte.

T: Ia să văd și eu biletul.

P: Poftim!

T: E în regulă. Eu l-am găurit cu creionul chimic.

C: Nu ziceai că ai creion Hartmuth negru?

T: Numai la dus... la întoarcere folosesc unul chimic... și în tura de noapte croșeta cu care împletesc ciorapi sau o agrafă de păr.

C: Bravo, fetițo! Am să te propun pentru premiere. Ești plină de inițiativă (către pasager). Dumneata ești liber și mulțumește-i taxatoarei că te-a scos din incurcătură.

P: O întrebare numai...

C: Mai repede că întorcem.

P: De ce nu au taxatoarele perforatoare de bilete, să ne scutiți de jigniri și bănuieli?

C: Secret profesional și zi mersi că ai scăpat ieftin.

P: Bine. Mai vorbim noi miine.

C: Ai să rizi, dar nu voi mai fi pe linia asta.

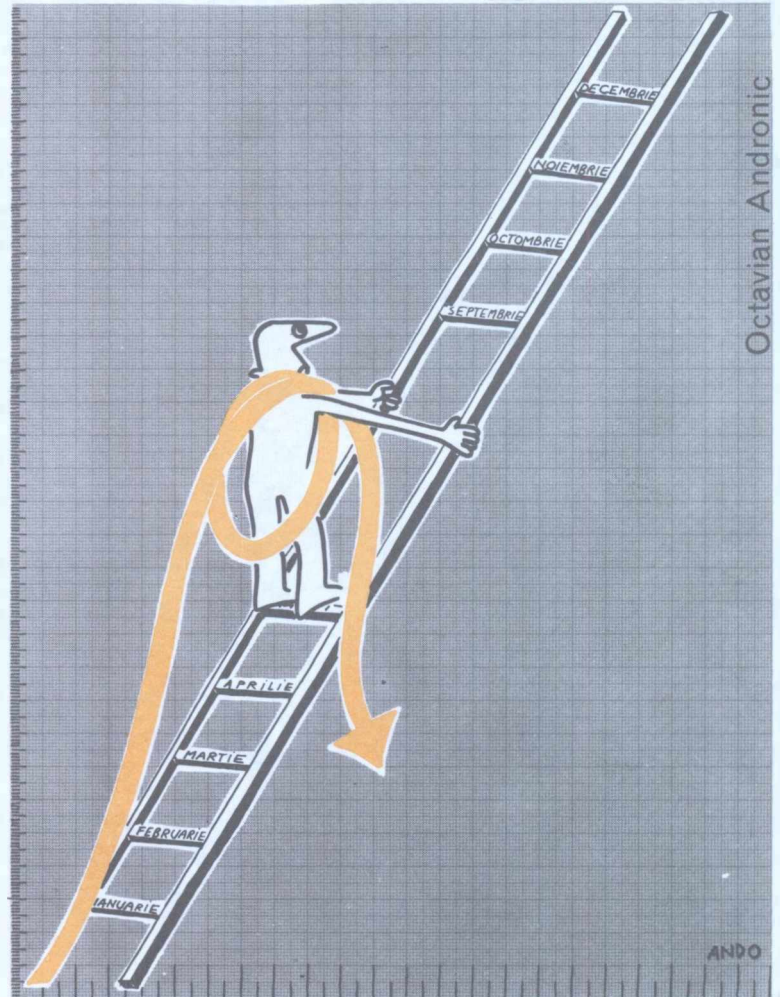
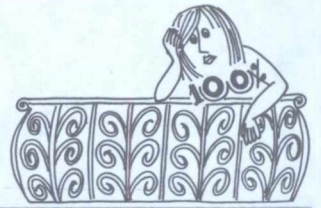
P: Pe altă linie.

C: Ei zi pe care ... dacă știi?

P: Dacă ar fi pe voia mea... pe linie moartă.

C: (surprins) Poftim?

«Cînd concediile se planifică numai în lunile de vară».

FĂRĂ COMENTARII

ERORI DIN GREȘALĂ

Direcția județeană de poștă și telecomunicații Vâlcea a tipărit și difuzat o «carte» de telefoane.

Lucrarea a avut un mare răsunset și iată de ce: pe prima pagină, cu majuscule, stă scris «Uz intern». Acest uz intern «cuplat» cu faptul că lucrarea se găsește în toate casele celor interesați, în instituții, localuri publice etc. a stîrnit nedumeriri printre abonați, aceștia întrebîndu-se care-i realitatea: lucrarea e de uz intern, de uz public sau de uz... mixt?

Apoi, cartea are și o erată.

Erata în cauză are nevoie de o altă erată, ea trebuind să arate așa cum nu arată. Astfel, la pagina 22, col. a II-a, nu există nici un dispensar medical, după cum nici la pagina 24, col. I, nu există nici un abonat cu numele de Croitorescu Mihai. Și, urmărind în continuare erorile, constatăm că abonații Iliescu M., Geltsch E., Țuca D. și alții figurează în alte pagini sau coloane decît cele cuprinse în erată.

Lista «deranjamentelor» existente în lucrare poate continua cu o sumedenie de cuvinte «tipărite» anapoda, dar mai ales cu o serie de prețioase indicații privind folosirea telefoanelor. La pagina 5 citim: «lipiți receptorul de ureche», «aranjați microfonul cît mai aproape de gură» etc. În pagina următoare minunatele indicații sînt repetate: «Nu țineți receptorul departe de ureche», «Nu țineți microfonul departe de gură» etc.

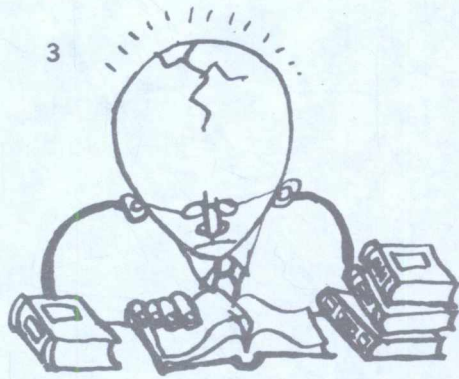
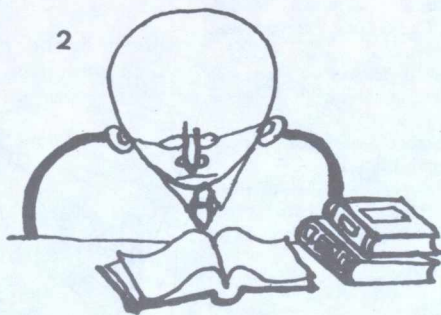
Rezultă din cele relatate că lucrarea în discuție are, în părțile esențiale, multe fire defecte care puteau fi «blocate» la timp.

Gh. Chiriac

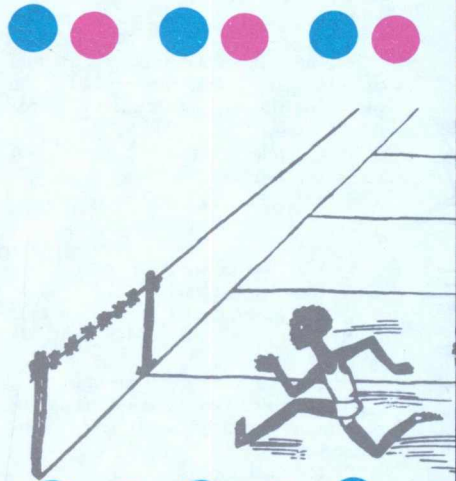

FIUL FOTBALISTULUI

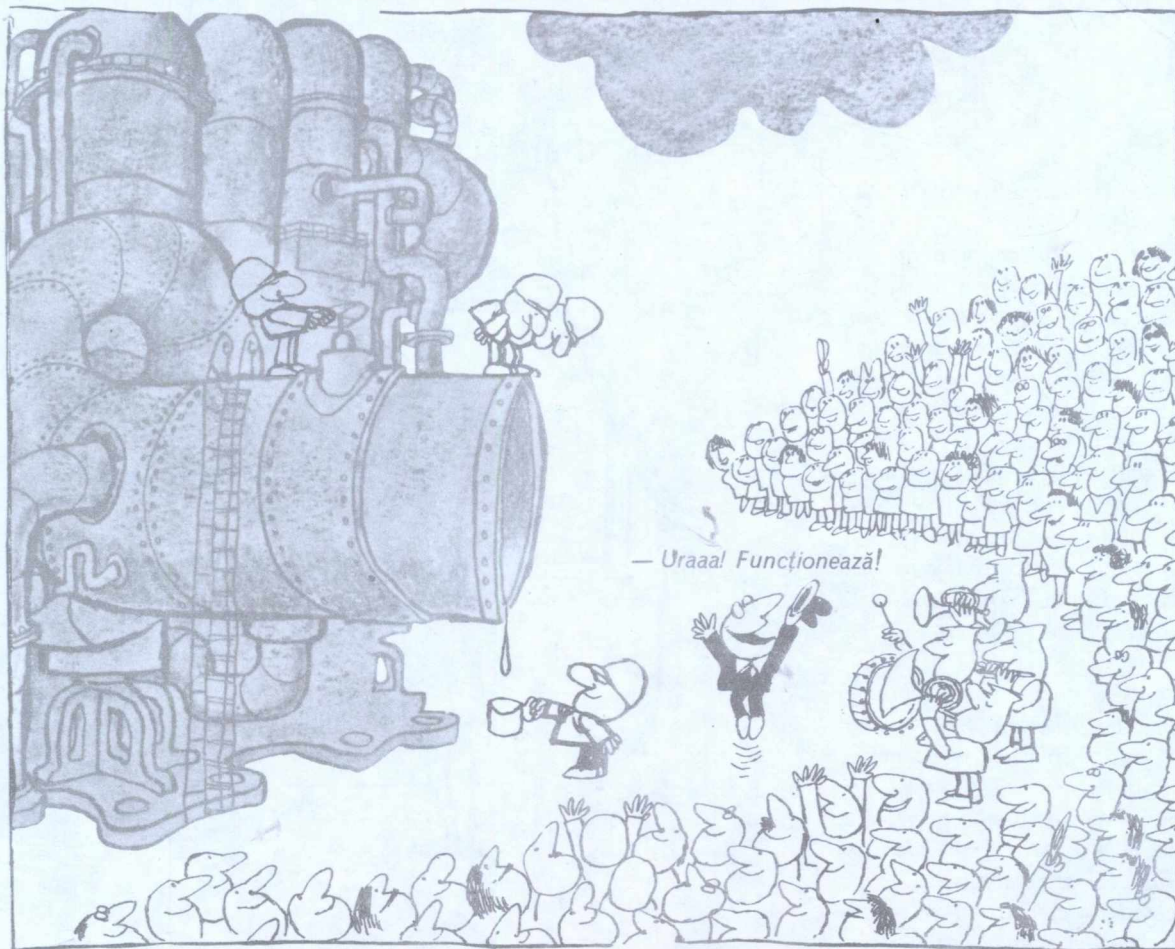
- Neastîmpăratul! A spart geamul sus, în colț!
- Am spus eu că băiatul e talentat...

(SZPILKI)

UMOR CU FOARFECĂ

(EULENSPIEGEL)

- Mai încet că nu putem lucra

(KIPĂR)

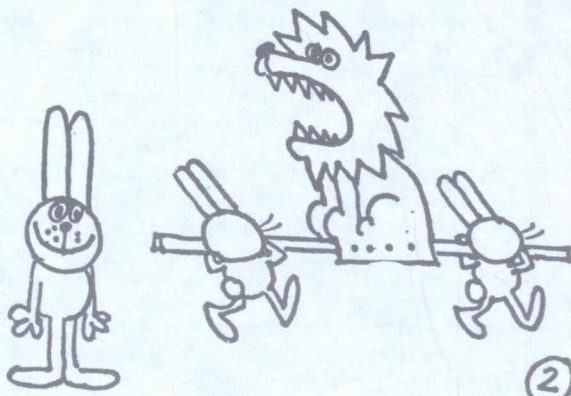

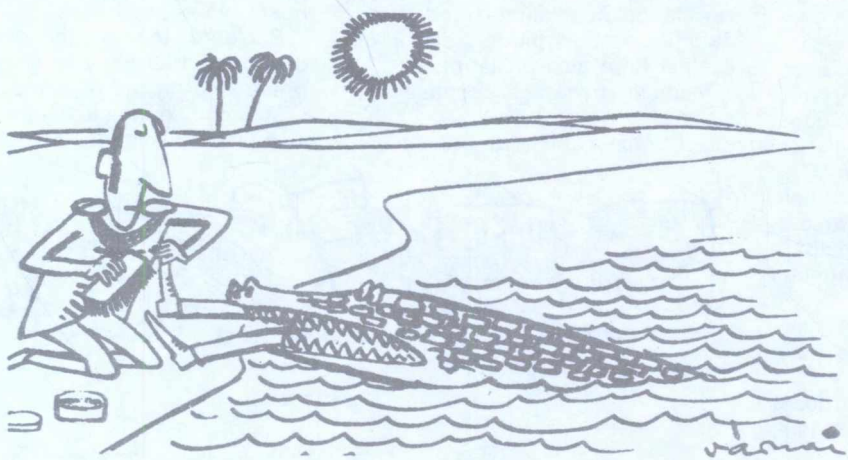
(ROHAC)

(VIE NUOVE)

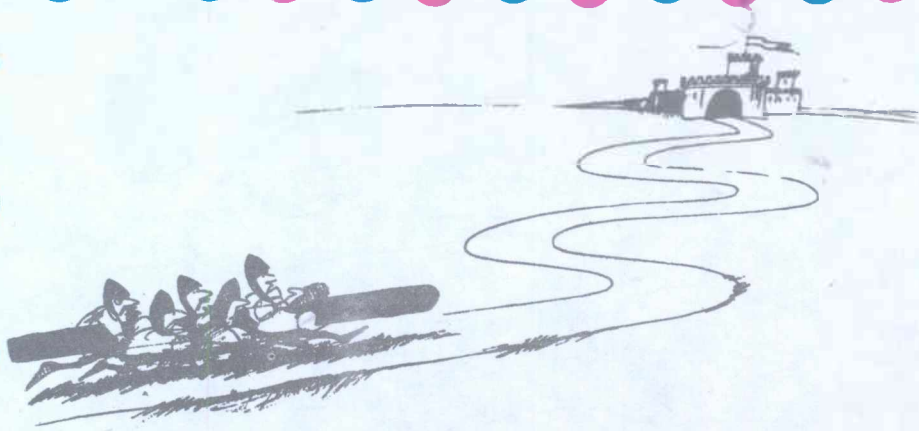

(STIRŞEL)

UN VA LET MODEL

(LUDAS MATYI)

— Oare nu ne luăm avîntul prea devreme?

(PUNCH)

1

2

3

4

(POURQUOI PAS)

— Unde-i condica de reclamații?
— S-a umplut și am aruncat-o!

MICROSIOANE SATIRICE

Vasile Băran

DESEN MIȘCĂTOR

Nu se știe exact clipa în care oceanul s-a umplut cu naufragații și nici cea în care și-a găsit fiecare câte o insulă umbrată vag de câte un arbore, așa cum se petrece în desenele caricaturistilor. Robinsonii își aveau cu ei săpăligi și căldări și semințe. Și și-a făcut fiecare grădina lui, pe insula lui, și trăia fiecare pe insula lui, și, din când în când, se urcau în palmier scrutînd oceanul pe care părea să nu se petreacă nimic: era întocmai ca într-un desen. Trebuia deci să coboare din palmier și să-și vadă de insulă, adică să cultive mai departe plantele cu care se hrăneau, și coborau și își luau cu ei săpăligile, căldările și semințele. Și au trăit așa vreme îndelungată, sperînd, în coșmarurile lor de dimineată, să se arate vapoarele.

Dar acolo, în acel ocean, nu s-a avîntat niciodată vreun vas de pe alt tărîm.

Tărîmul era în ei.

Numai ei puteau să fie tărîmul. Și și-au făcut din arbori vîșle și și-au minat insulele unii către alții și le-au lipit unele de altele și s-a născut un pămînt nou.

SPAIMĂ

Un copil se rătăci printre ziduri și începu să țipe!

Și se liniști cînd apărură un om; deși, mai tîrziu, tocmai oamenii îl speriară

cu adevărat.

PÎNZĂ CU UN IZVOR

Pictorul stătea pe o terasă. Și între terasă și cer s-a înălțat o pînză de nisip alb.

— «Desenează un izvor!» am țipat în mine. «Desenează un izvor!»

Din toate părțile venea culoarea albă a nisipului și picioarele îmi ardeau.

— «Desenează un izvor!» țipam în mine și buzele îmi erau arse și tălpile îmi crăpaseră de căldură și mă tîram în genunchi și genunchii mi se topiseră.

— «Desenează un izvor!» Pămîntul și cerul erau de nisip alb.

— «Desenează un izvor!» țipam în mine. «Culoarea albă mă sfîșie, un izvor și un copac!»

Și pictorul a desenat un izvor. Și a desenat și un copac la umbra căruia să mă odihnesc după ce aveam să beau apă și să-mi stropesc picioarele.

Pictorul a desenat un izvor și un copac și nisipul alb s-a dat în lături, intrînd în el, ca și coarnele în melcul viu.

Dar eu nu mai eram.

LOCOMOTIVA

Eram, precum se știe, o locomotivă și alergam, alergam, iar, uneori, între stații, aproape că zburam.

La începutul unei ierni, pe un pod necunoscut, m-a răsturnat o întimplare și mi-au rămas întregi doar osiile pe care a fost montată o cisternă pentru păcură și-mpinsă pe linia moartă a unei gări de cîmp.

Azi-dimineată am avut un vis: se făcea că alergam din nou, că eram iarăși locomotivă!

Și, într-adevăr, cînd m-am trezit, alunecam pe șine; dar trasă de alta.

Ștefan Berciu

„FĂ-TI T”

Sala de așteptare era goală. Psihiatrul apărură în pragul ușii cabinetului său și, nevăzînd pe nimeni, se îndreptă spre etajul superior, unde se afla bufetul clinicii de boli sufletești. La bufet, ușa închisă, iar de clanta ușii bufetului un aviz: «Renovare». Medicul vru să facă cale-ntoarsă, dar percepiînd unele zgomote care veneau dinăuntru, bătău la ușă.

— Intră! se auzi glasul dogit al bufetierului și psihiatrul apăsă clanta, dar nu intră pentru că în spatele său răsună puternic risul straniu al unui bărbat. Întoarse capul și, cînd întilni privirea celui care rîdea straniu, se dădu trei-patru pași înapoi, la început alarmat, iar după cîteva clipe liniștit. Îl examină atent, grav și expert. Bărbatul exclamă:

— Eu am pus biletul... avizul...

— De ce?

— Asta-i boala mea; fac farse!

— Bine, dar nici nu mă cunoști, se arătă nedumerit medicul.

— Pentru mine n-are importanță; sînt un om modern și n-am prejudecăți.

— Așteaptă-mă în cabinet; mă reîntorc peste zece minute.

Ușa cabinetului era deschisă; pacientul, nicăieri. Medicul se așeză la birou și începu să răsfoiască o revistă de specialitate cînd, deodată, se simți ciupit de picior și în același timp auzi un lătrat.

Medicul tresări și scoase un strigăt.

— Ciinele care latră nu mușcă!

tună pacientul care suferea de boala farselor, și apărură de sub masa de lucru.

— Ce înseamnă toate acestea?

— Păi, domnule doctor, eu n-am de unde să știu.

— Va să zică, ești bolnav de-a binelea.

Bărbatul vizat sări de bucurie, cînd pe un picior, cînd pe celălalt, bătînd vesel din palme.

— V-ați convins! V-ați convins!

Atunci va trebui să mă internati, să mă tratați, să mă vindecați...

Medicul îl privi lung, iar pacientul întrezări o umbră de îndoială în această atitudine.

— Pot să fluier, pot să cînt ca un cocoș, pot să miaun ca o pisică de Angora, pot să...

— Ajunge! strigă psihiatrul. Și eu pot să fac toate acestea, dar pentru atîta lucru nu am plictisit pe nimeni.

Pacientul izbucni în lacrimi, iar medicul tăcu stingherit cîteva clipe.

— Pot să fluier... biigui într-un tîrziu, pacientul.

— Și eu pot, murmură psihiatrul.

— Pot să cînt ca un cocoș...

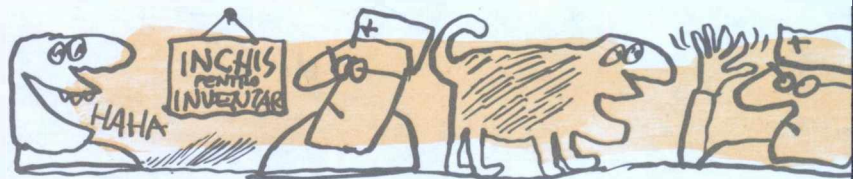
— Și eu pot...

— Atunci, de ce nu vă arătați unui specialist?

— Destul! își pierdu din nou cum-pătul medical. Discuția cu dumneata mă exasperează.

Pacientul îngenunche dinaintea discipolului lui Esculap și căzu iar pradă unui acces de plîns.

Medicul se ridică de pe scaun și prinse a-l mîngîia.

Al. Cienciu

— Mai mare rușinea! Personal nou și abia vă mișcați!...
— Sîntem în... rodaj.

— Nu pot... nu pot să văd pe cineva suferind și mai ales din pricina mea.

— Atunci, fă-ți datoria! urlă pacientul, și-l prinse de reverele halatului. Fă-ți datoria!

După câteva minute de buimăceală, psihiatrul își reluă locul la birou; își ascuți un creion, luă un formular și începu să-l completeze.

— Numele?

— Tîrșală Radu.

— Domiciliul?

— Ultimul?

— Cum... ultimul?

— Păi... adică în ultima vreme... ca să zic așa... ba la unu, ba la altu...

— Psihiatrul îl privi atent.

— Familia... vreau să spun viața de familie... s-a destrămat?

— Da.

— Adică? Povestiți-mi.

— Și... dacă se află?

— Secretul profesional. Ați uitat secretul profesional?

Pacientul își plecă privirile și ezită o vreme.

— Fie, pentru că altminteri nu văd cum m-ați putea ajuta.

— Fără îndoială... În sfîrșit... chiar și din puținul pe care mi l-ați spus pînă acum cred că mania dumneavoastră de a face farse constituie un soi de răzbunare împotriva oamenilor, pentru că, undeva, în subconștientul dumneavoastră, s-a produs o tulburare. Oricine vă iese în cale, pentru dumneavoastră devine un inamic.

— Dimpotrivă! urlă Radu Tîrșală. Ei mă socotesc pe mine vinovat.

Lor li s-au tulburat ideile și subconștientul.

— Cui?

— Ȃluia de la C.F.I., revizorul contabil, directorului de la I.A.S.-ul unde lucrez ca gestoriar, expertului...

— Medicul așteaptă să se liniștească și își continuă investigația.

— Acum, vă rog să-mi spuneți necazurile pe care le aveți; dar... pe cît vă este cu putință, în ordinea în care ele au survenit.

— Pot să fluier?

— Desigur, dacă vă face bine...

— Nu știu dacă-mi face bine.

— Atunci, pentru ce să fluierați?

— Pentru că pot și vreau să vă arăt ce pot.

— Psihiatrul se încruntă.

— Haide să completăm fișa.

— Ce fișă? întrebă speriat pacientul.

— Fișa personală.

— Și, o să scrieți acolo... necazurile?

— Bine-nțeles; fișa asta trebuie să cuprindă toate antecedentele...

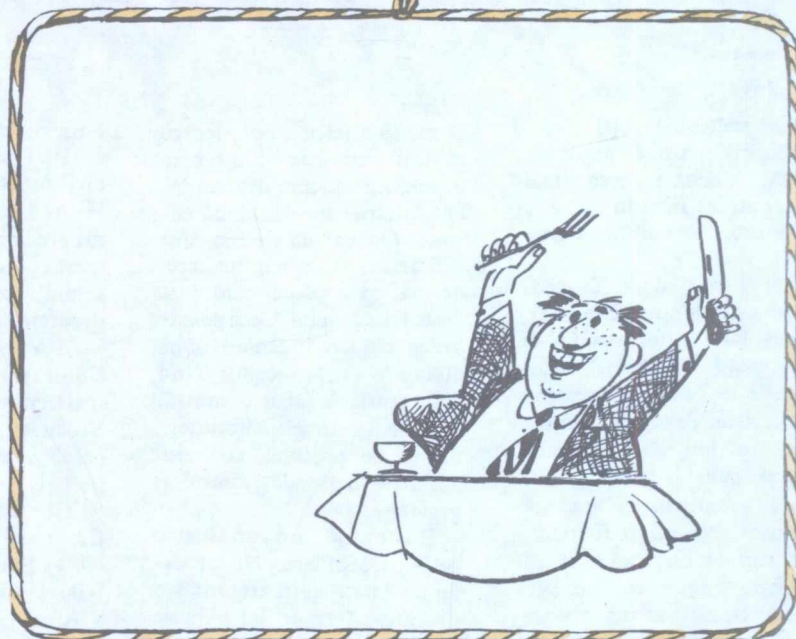
— Pacientul sări ca ars și urlă:

— Ce-nseamnă asta? Ești medic! Fă-ți datoria!

— Apoi o zbughi pe ușă, fluierînd.

În urechile omului cu halat alb răsuna ecoul ultimelor cuvinte zberzate de pacient: «Fă-ți datoria!». Făcu cîțiva pași spre fereastră și-l văzu alergînd prin mulțime. Apoi, reveni la birou, ridică receptorul și formă un număr.

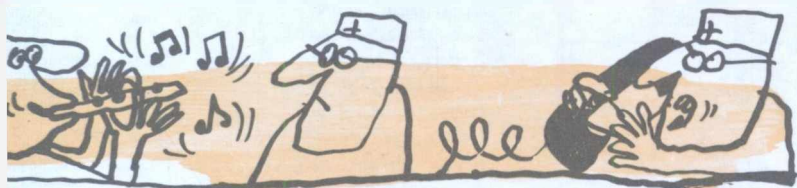
— Alo!... Militia?... Vreau să-mi fac datoria...! E vorba despre un simulant.

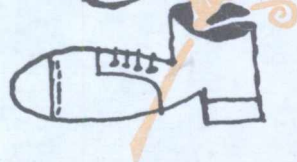
PUBLICĂM MAI JOS DESENUL SELECȚIONAT LA CEL DE AL 7-LEA CONCURS „DESENAȚI CU NOI“

Gabriel Dragonescu (Tulcea)

Greu de înțeles

Nu știu cum se descurcă, ce anume
Fac unii în mod practic să trăiască,
Deși sint parcă de pe altă lume,
Departate de a noastră, pămîntească.
Romeo Bălănică, bunăoară,
Un tînăr visător precum o fată,
De cînd l-am pomenit, dintîia oară,
Avea privirea dusă-mprăștiată.
Fiînd complet absent, nici n-ai idee
Ce boroboacă face-ntr-o clipită
Încît nu-i de crezut ca o femeie
Să-l poată suporta și să-l inghită.
O știe numai bietul Bălănică,
Ce mult a suferit și ce amar.
Niciuna nu-l dorea ca soț; adică
Era sortit să stea celibatar.
Căzînd subit în grea ipohondrie,
S-a apucat să scrie poezii,
Convîns că tot mai bine e să scrie
Decît să facă alte nerozii.

Barbu Alexandru

Și a compus, așa, pe negîndite,
Poeme lungi, în genu-i predilect,
Cu propoziții foarte incilcitate,
Ce n-au nici predicat, nici subiect.
Urmările au fost neașteptate:
Habar n-avea că e atît de abil
Încît să-i fie chiar și publicate
Poemele cu incilcitul «stib».
În scurtă vreme și-a văzut și visul
Cu ochii lui cei duși: s-a însurat.
În ceea ce privește pe subscrisul,
Văzînd succesul ce l-a reputat,
M-am hotărît să fac și eu la fel
Și scriu de-atunci, s-arăt că sint capabil,
Dar ce folos că n-am noroc ca el,
Și nu găsesc «filonul inefabil».
Ba chiar din partea unei publicații
De specialitate m-am ales
Cu-o droaie de severe observații,
Că sint «prea clar», deci... greu de înțeles!

Explicație

Ce pretenții! Să-i dau o explicație. Adică argumentează, documentează, justifică, despică firul în patru, și la ce bun? A naibii incurcătură!

I-am spus doar limpede ce-am avut de spus. Limpede, concis, fără infloritură. Ce-ar mai vrea? Patetism, melodramă? Ei bine, cu mine nu merge asta! Acceptă, e în ordine, nu, îmi văd de treaba mea și gata.

Mă așteptam să meargă mai ușor. Nu mi-ar fi trecut prin cap să nu conceapă că asta este singura soluție. Nu văd de ce nu acceptă o stare de fapt, evidentă.

În schimb, poftim, îmi pretinde explicații. Parcă o aud! Toate bune, mă rog, dar

fă-mă să înțeleg de ce, pentru ce îmi ceri asta. Nu vreau tirade, nu-mi ține discursuri. Pot înțelege tot din două cuvinte. Doar două cuvinte sînt suficiente să te explici, crede-mă! și a plecat zimbînd, destul de liniștită. Ceea ce este totuși ciudat, judecînd după uluiala ei de la început, cînd i-am spus. A făcut o mutră, doamne, doamne! Altminteri, destul de nostimă, cu aerul acela de fisticăală, uimire și gravitate.

E adevărat, am cam luat-o prin surprindere. Nu se aștepta. Poate ar fi trebuit s-o pregătesc într-un fel. Așa se procedează de obicei, cu puțină diplomație. Ei ce să fac, dacă nu mă pricep la de-alde astea. Eu nu știu multe, eu

i-am vorbit de-a dreptul. Dacă stau și mă gîndesc bine nici nu cred că am greșit. I-am spus deschis ce cred despre noi, că așa nu mai merge și de asta vreau să-mi schimb felul de viață. N-am dreptate? Am și încă cum!

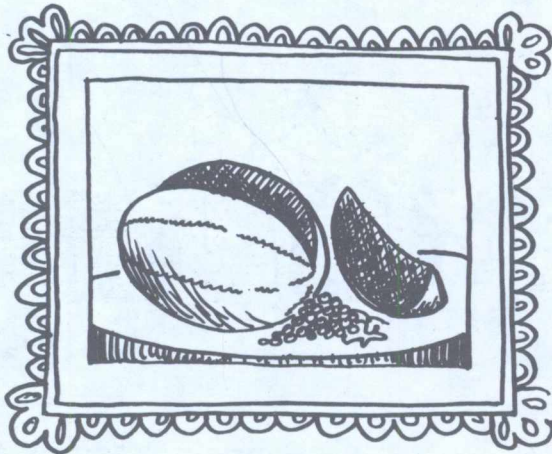
Asta este de fapt. Pur și simplu nu mai merge și nu-mi mai convine situația asta.. Vreau și eu să mă statornicesc, vreau un cămin, iar ea, pe ea...

Tii, dar prost mai sînt! Cit e de simplu! Două cuvinte. Exact atît îmi trebuie. Nici unul în plus.

Ajunge un simplu «te iubesc» ca să-i explic de ce o cer de soție.

Stela Harutunian

Mihai Grosu

MG

— Asta-i pictura pe care o gust!

UNA BOACĂNĂ

BALADĂ CON- GELATĂ

Pe Bega în jos,
Pe un mal frumos
La «Frigoriferub»
Se menține gerul
La nivel polar
Și-n iulie chiar
Că, plin de surpriză,
Te crezi pe-o banchiză
Și sperii cu ochi trezi
Pinguini să vezi.
Dar aici, anume,
Vezi fructe, legume
Ce-s primite-n sală
Cu mare răceală,
De-ngheață-n mantilă
Însuși Moș Gerilă.
Numai că, pe urmă,
Cînd gerul se curmă
Și au prins pe față
Pojghița de gheață,
Ele-așteaptă-n van
Și jum'ate an
Să se ducă-n fine
Pe la magazine,
Scop în care toate
Au fost congelate.
Așa așteptară
Astă primăvară,
Reci ca niște stane,
Circa cîinci vagoane
Că, după tradiție,
N-aveau repartiție,
Fapt ce a adus
Cheltuieli în plus.
Deci, în timp ce gerul
La «Frigoriferub»
Congelează-anume
Fructe și legume,
Termometru-n grade
Încontinuu scade,
Crește fără rost
Prețul lor de cost,
Mare boroboasă
Care... te îngheață!

V.D. Popa

* Întreprindere timișoreană.

Despre apucăturile lui Toma Ioan s-a dus vestea în tot Nădragul; dar ce spunem noi, Banatul întreg îl cunoaște ca pe un scandalagiu notoriu.

Scandalagiu și... bețiv.

El consideră că un medic stomatolog — asta-i e profesia — e obligat să tragă virtos... la măsea. Și, după ce se indelețnicește cu un turburel, devine... turbulent.

Așa stînd lucrurile, cînd se simte mai puternic «magnetizat», se îndreaptă în piruete de vals către dispensarul Întreprinderii «Ciocanul» unde face serviciul (sau unde ar trebui să și-l facă) și, în ușa cabinetului, printre sughituri, își amintește brusc de părinți, exclamînd nostalgic:

— Adio, mamă!...

Sora din cabinet nu-l observă din prima clipă cit de «șprîțuit» e și, împărțind bonurile de ordine, strigă:

— Rîndull... La care Toma, crezîndu-se încă în bodegă, completează:

— Da, da!... Încă un rînd și... două pahare!

În acest moment însă, magnetismul terestru îi joacă un

rengi și-l atrage cu putere către dușumea, unde se lungește în toată splendoarea profesiei sale.

Se ridică greoi și boțit și se adresează circotaș pacientului:

— De ce intrați, bă, cite doi?...

Apoi își revine oarecum și, clipind pișicher dintr-un ochi, completează:

— Gemeni, hai?... și dă să pună mina pe fratele «geamăn» al pacientului, care se retrage îngrozit.

Cam acesta-i programul zilnic al stomatologului Toma Ioan, care umblă mereu cu... capsă pusă, făcîndu-și «plinul» cu trăscau și prăștină.

Dacă întrebi cumva pe sora de cabinet ce-a băut doctorul, îți răspunde invariabil:

— «Secară!»...

Și observi cu stupeoare că sora n-a mințit pentru că Toma într-adevăr... se cară. Ușurel, dar se cară. Către bufetul din colț unde reîncepe să consulte cu insistență o sticlă cu «molan rouge».

Fiind vorba de un medic stomatolog cu asemenea apucături, se simte neapărat nevoia unei... extracții.

MOLAN...
ROUGE

Vă rog să mă scuzați, dar eu mă consider un soț atent. De cel puțin două ori pe an apar în pragul cuibușorului casnic purtând în miini un enorm buchet de garoafe. Ați ghicit probabil când au loc aceste evenimente: de 8 Martie, când e ziua oficială și internațională a nevastă-mi, și în 9 martie, când e ziua ei de naștere. Ca să vedeți ce întâmplare fericită: s-o aniversez 48 de ore, fără întrerupere.

Anul acesta am fost mai darnic ca de obicei. Am apărut ținând în mîna stîngă tradiționalul buchet, iar în mîna dreaptă un mai puțin tradițional pachet, conținînd una pereche pantofi de lac pentru tovarășa mea de viață și de cheltuieli.

Cu cadoul nr. 1, florile, nu am avut probleme. În trei zile s-au veștejit. Problemele mari au fost ridicate de cadoul nr. 2, pantofii de lac. În prima oră s-a dezlipit talpa, iar după două ceasuri, s-a încrețit căptușeala. «Altceva decît niște ocazii uitate sub tejghea la solduri n-ai găsit să-mi aduci?» rosti supărată consoarta. Avea dreptate. Fuga înapoi la magazin cu rebutul. Vînzătorul mi-a schimbat perechea și fuga înapoi acasă la sărbătorită. După o oră și un sfert, soția a observat că talpa e dezlipită, iar după o oră și 45 de minute a constatat

încrețituri la căptușeală. Fuga la magazin pentru schimb, fuga acasă pentru reabilitare...

Ca să fiu scurt, iubiți cititori, aflați că în ziua aceea devenisem un soi de coletărie rapidă. Făcusem de 12 ori drumul, tur-retur. Seara, înainte de închidere, responsabilul magazinului mi-a explicat exasperat:

— Tovarășe, nu-i nimic de făcut. Fabrica timișoreană «Modern» a livrat I.C.R.T.I.-ului Timișoara aproape 11 000 perechi de asemenea pantofi, însumînd peste un milion și jumătate lei! Bineînțeles I.C.R.T.I.-ul nu a acceptat să fie încălțat cu astfel de încălțăminte și a refuzat-o.

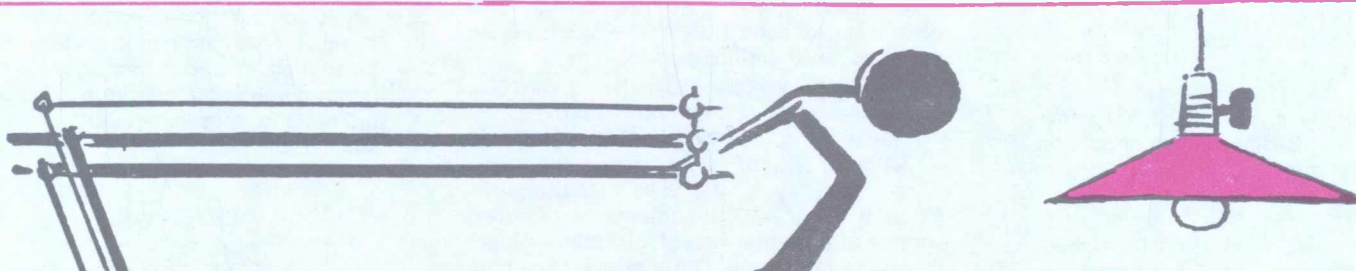
— Păi dacă a refuzat să pună în vînzare asemenea pantofi, înseamnă că eu nu i-am cumpărat de la magazin.

— Nu. Dar autorul schiței n-a găsit o idee mai bună, ca să-i scuture pe cei de la fabrica «Modern».

— Perfect. Dar să-i scuture încetîșor. Altfel riscă să le sară și lor talpa...

— Nu, că dumnealor poartă altă marcă de pantofi...

Reiese din această poveste că C.T.C.-ul fabricii de încălțăminte a vrut să fie șiret...

Deoarece la lucrarea „Extinderea C.T.E. Rovinari” s-au cerut proiectantului modificări după predarea proiectului, acesta a costat cu 925 000 lei în plus.

Pentru lucrarea «Cuptor de normalizare», Ministerul Industriei Metalurgice a solicitat schimbări care au dus la întîrzierea punerii în practică a proiectului.

CONSTRUCTORUL: Mi-a dat întîlnire aici. Ca semn de recunoaștere spunea că va ține în mîna un proiect.

— Alte modificări mai aveți?
— Să-mi faceți fereastra asta mai mare!

Pentru lucrarea „Dezvoltarea fabricației de table-benzi de cupru și aliaje de cupru” (beneficiar uzina „Metrom”) s-au elaborat nu mai puțin de patru variante, optarea pentru una din soluții generînd o îndelungată dispută

— Grăbește-te, e ora cînd trebuie să înceapă discuțiile!!!

ȘTEFAN ILAȘ — Timișoara
 Mi-a plăcut doar morala adresată unui fumător: «Ai timp să te îmbolnăvești, nu te grăbi!» Deși se află la sfârșit, e totuși un început. Să vedem ce mai urmează...

POȘTA-CONCURS — 4
 — Bon de participare —

IMRE TOPOR — Miercurea Ciuc
 Nu înapoiem lucrările trimise redacției deoarece nu putem întreține o asemenea corespondență vastă — și inutilă — cu toți cei care ne scriu de bună voie și nesiliți de nimeni. E mult mai simplu să păstrați o copie. În privința desenelor: nu. Sint prea naive. Trimiteți altceva.

CRISTINA FOBIAȘ — Lugoj
 «Femeia care a murit în șezlong» (schiță) nu merge. Lăsați-o... moartă.

GALOSI IOAN — Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej

Regret, dar n-am înțeles nimic din așa-zisa epigramă adresată (unui poet modern):

*Cînd fetele au păr țurcan
 Ajunge numai o secure
 Să cizeleze an de an
 Pe cel ce vrea să se resfire.*

În schimb poanta e admirabilă, deși lipsește cu desăvîrșire. Bine ar fi fost să lipsească și... epigrama.

VASILE DELU — Galați
 Promiteți, dar nu vă țineți de cuvînt. Vreau să spun că aveți talent, însă exprimarea e neglijentă. Îmbrăcați-vă, deci, ideile cu aceeași grijă cu care vă îmbrăcați pe dumneavoastră cînd ieșiți în lume.

VICTOR ANTONIE — Suceava
 Vai, nu! Vă exprimați foarte prozaic cînd relațați meniul pe care și-l dorește vulpea:

*La masă ar vrea un arici
 De e mic, ei ce îi pasă.
 Este bun în loc de mici
 Gătiți de oameni în casă.*

Cred că ariciul, dacă ar citi fabula dumneavoastră, s-ar arunca singur pe grătar.

CONSTANTIN ANESCU — Tg. Jiu
 Candoarea dumneavoastră e dezarmantă! Nu orice constatare pe care o facem poate primi titlul de cugetare, altminteri s-ar putea crede că și abecedarul e o culegere de... maxime și cugetări (vezi: «Gîsca face ga, ga, ga — rața nu face așa»). Cam «așa» sună și cugetarea dumneavoastră: «Între a jumuli o găină și a tunde o oaie, există o mare deosebire; oaia rămîne vie, pe cînd găina moare».

NICOLAE GALBIN — Focșani
 Nu-mi explic «Din ce motiv» scrieți astfel de versuri incilcite (referitoare la un personaj greu de identificat):

*Hăinuțele vîrgate din activ
 Și le-a schimbat, dar nu definitiv
 Iar la ieșire, s-a documentat orientativ
 A pipăit terenul, pe ici, pe colo, informativ
 Din motiv.*

Ce-ar fi dacă v-ați documenta și dumneavoastră atît orientativ cît și informativ asupra literaturii, în general. Din motiv de... cultură.

ANDREI FLOREA — Piatra Neamț
 Sintetiți pregătit ca să încercați o poezie de idei. Renunțați însă la nimicurile pe care le versificați. Se scriu ușor, dar se publică greu. Aș zice, chiar deloc!

LUCREȚIU SPOREA — Bacău
 Resemnați-vă să rămîneți serios! Aveți înclinație mai mult spre lirică, decît spre umor.

Pentru Poșta-Concurs — 4, vă ofer, dragi cititori, cîteva stihuri scrise de Mircea Paulelescu. Autorul a uitat — intenționat — să adauge morala, lucru pe care vă rugăm să îl faceți dumneavoastră. Vom premia cea mai bună morală. Rețineți, vă rog: prin «bună» înțelegem o concluzie inedită, spirituală, care nu trebuie să aibă mai mult de patru versuri. Sint acceptate, firește, și cele cu 1, 2 sau 3 versuri. Pentru că, în legătură cu concursul anterior, am fost întrebați «care este bonul de participare» ce trebuie lipit pe prima filă de manuscris, menționez că acesta este titlul «Poșta Concurs — 4», aflat în chenar, deasupra acestor rînduri.

Nu uitați: menționați pe plic «Pentru Poșta-Concurs — 4», indicați numele și adresa, nu introduceți în plic și lucrări de alt gen. Vă aștept manuscrisele în termen de două săptămîni de la apariția acestui număr. Succes! Iată versurile:

HULIGANUL

*Lipsit de dispoziții calme
 A dat și pumni, a dat și palme
 Și ghionți a dat fără măsură
 Și peste ochi și peste gură
 Apoi de fiecă scandal
 El nimerea la tribunal.*

*Multiplele amenzi penale
 Ce se țineau de dînsul scai
 L-au cam lăsat făr' de parale.
 Morala*

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

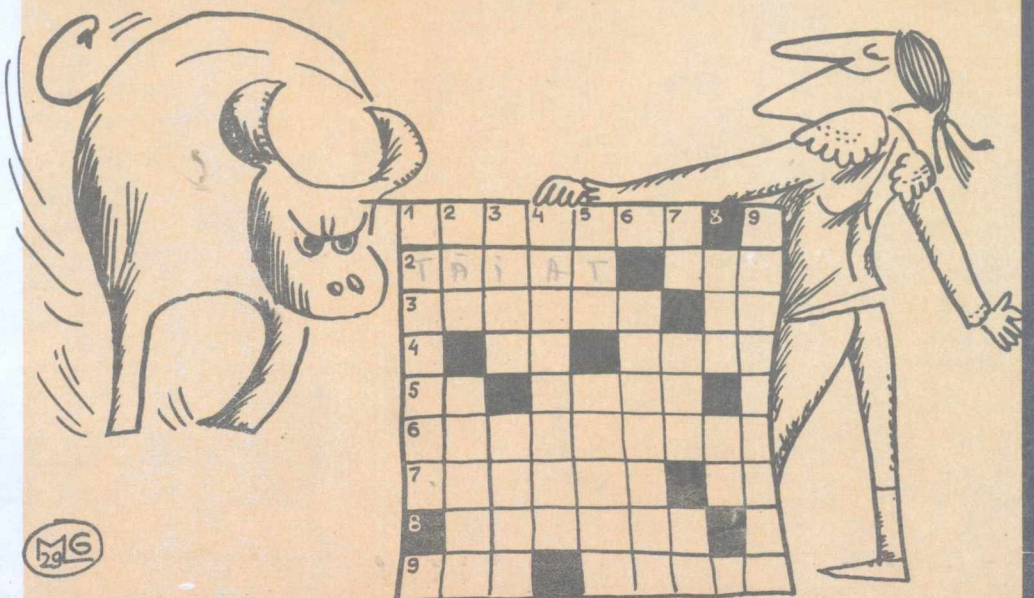
Mihai Grosu

ORIZONTAL:

- 1) Stă grămadă pe capul femeilor.
- 2) Un rămășag care se lasă cu rupere de oase. — Stare de plîns.
- 3) Dat dracului. — Spus la despărțire, într-o despărțire!
- 4) Mereu în frunte! — Se spune la iarbă verde.
- 5) Atac finalizat. — Luați de suflet.
- 6) Cu obrazul pătat.
- 7) Nu-s oameni ca lumea (sing.). — Cap de bour!
- 8) Il apasă ceva... 9) Fiecare cu capul lui. — Zboară ca vulturii.

VERTICAL:

- 1) Puși pe picioare.
- 2) Unul din cîntecetele deltei. — Bătuți de zănatici.
- 3) Un om ieșit dintr-o damă! — Fel de fel.
- 4) În general e cu perdea (pl.).
- 5) Bătute din politețe. — Mai-marele tîrgului (pl.).
- 6) Nu ține locul nimănu.
- 7) O vorbă spusă la necaz. — Merg cu sutele. — Cute, la spate!
- 8) E foarte udă. — Primele la învățătură.
- 9) Pun oamenii la locul lor.

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Pe Calea Victoriei, colț cu Bulevardul Gheorghe Gheorghiu-Dej, se află un magazin de prezentare a unor produse realizate de întreprinderile alimentare. Aici, până nu demult, funcționa cu deplin succes — la parter — un mare raion de patiserie deosebit de apreciat de public. «Dobrogene» se topeau în gură pateurile cu brinză erau delicioase, ca să nu mai vorbim de pateurile cu ciuperci.

Îată însă că peste noapte s-a dispus ca patiseria de la parter să fie desființată, în locul ei pe teighea și în rafturi făcându-și apariția zeci de sticle cu vin, țuică, vermut și alte băuturi fără brinză... Consumatorii au reacționat, menționând în condica de sugestii regretul lor... etern după «dobrogen», la care s-a răspuns tot în scris că-i vorba de o măsură luată de forul superior și că, la etaj funcționează o patiserie cu mese și scaune, iar la altă sesizare tot în condică se răspunde că unul din motivele desființării era aspectul urit. Adevărul este că tocmai sistemul de vânzare de la parter atrăgea clientela deoarece nu mai erai obligat să ieși loc la masă, să stai până vine ospătarul, apoi să aștepti până ce binevoiește să te servească și pe urmă să-ți faci nota de plată... La parter se servea «fulger» — poftim banii, poftim plăcinta!... Parcă se lucra pe bandă! Iar în ceea ce privește «aspectul urit», nu pricepem de ce e urit să măninci pateuri cu brinză și este mai frumos să măninci înghețată (e drept foarte bună) care se consumă acum tot în ... regiunea respectivă.

Referitor la motivarea că s-au desființat pateurile de jos pentru că se găsesc pateuri și sus aș mai putea răspunde că nu era nevoie de un raion de băuturi pentru acasă deoarece după colț, în str. Beldiman, se află exact un asemenea raion, la fel cum se mai află în foarte multe alte colțuri.

Așadar, de cităva vreme, nu se mai vind în locul acela decât sticle cu băuturi, rentabilul raion dinainte fiind tăiat de pe rol, fără anestezie...

În concluzie, o «operație» nereușită!

Teodor Mircea, Loco

URZICO,

La unitatea cooperativei de consum Chișcani s-au comis o serie de nereguli în materie de inventare și diverse scripte, aceste treburi fiind admise de Virilănuță Gheorghe, venit din partea conducerii cooperativei și având sarcina de a efectua împreună cu responsabilul de aici lucrările respective.

De altfel, onorabilul reprezentant al cooperativei a incurcat-o și în ceea ce privește ordonanțarea unei sume de bani, toate neregulile fiind tolerate de Coteț Stoian, contabilul-șef al cooperativei care a trecut și cu creionul și cu vederea peste faptele complet necontabile ale subalternului său.

Și pentru că nu a vrut să dea cuvenita atenție celor petrecute, s-a găsit, în sfârșit, indicat să se procedeze la o... remaniere administrativă! Contabilul-șef a fost înlocuit! Era de așteptat, din moment ce în loc să țină cu grijă cifrele în mină, le-a scăpat pe jos... Și, bineînțeles, s-au... spart!

Fetescu Alexandru, Chișcani —

URZICO DRAGĂ,

La date fixe, mașina Băncii Naționale — sucursala Sinaia — se deplasează la Azuga, la fabrica de șampanie «Zarea» pentru a duce salariile. Și de fiecare dată, șoferul autodubei primea din partea lui Cristea Vasile, casierul de la «Zarea», câteva sticle cu șampanie.

Cu ocazia unei curse numărul «darurilor» oferite de amabilul casier a întrecut orice măsură. A dat conducătorului auto al băncii nici mai mult nici mai puțin de nouă sticle cu șampanie și două bidoane cu vin! Pe șosea însă, hop «controlul circulației!» Și în autoduba destinată exclusiv transporturilor monetare a fost găsită toată încărcătura de băuturi...

Cele intimplante dovedesc pe deplin că la «Zarea» s-a defectat ceva în sistemul de control deoarece altfel nu ieșeau pe poartă «fiiole» respective. Pesemne însă că, din cauza mediului înconjurător foarte șampanizat, la unii salariați de la această fabrică iau naștere clipe de dărnicie, dar pe spinarea întreprinderii.

Ca atare, acum s-a pus stop drumului necontrolat al finelor liori că prea se produceau la tot pasul alunecări în ispită!... În cinstea măsurilor luate, serviți, vă rog, o cupă de șampanie. Dar contra cost, fie-mă rog, și la preț «loco fabrică»!...

Smărăndescu V., Azuga

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

DEZLEGAREA CAREULUI NR. 8

1) GRATIS — PS 2) R — MECANIC 3) EM — NODURI 4) SURS — DT 5) AG — ȘAL — IA 6) TUN — RIMEL 7) RUȘINE — T 8) NEMO — ALTO 9) PLETE — CUI.

Ciștișgătoarea de la concursul nr. 8:

SCĂRLĂTESCU ELENA,
Str. Toamnei 94, Sect. 2,
București

URZICA

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15.
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601

Grad

GRAD.

O. Covaci

